

Comunitats fraternals

Romà Casanova, bisbe de Vic

En una societat on impera l'individualisme i la manca de relacions profundes entre les persones, les comunitats cristianes són cridades a practicar, encara més, la fraternitat. Necessitem imperiosament comprendre que la fe cristiana, encara que tingui una característica personal en el trobament amb Jesús, demana viure en el «nosaltres» eclesial. La fe en Crist és inseparable de la pertinença a la comunitat dels salvats per ell.

No és possible que els qui celebrem l'Eucaristia junts siguem uns desconeguts els uns dels altres.

Les relacions pròpies dins l'Església són les de la fraternitat. En la litúrgia així s'expressa, seguint la tradició que es fa present en els llibres del Nou Testament. En veritat així és si tenim present la paternitat de Déu sobre tots nosaltres. Invocar Déu com a pare té com a conseqüència tenir com a germans tots els homes. Negar la fraternitat a algú seria negar la paternitat de Déu.

Aquest principi fonamental de la comunitat cristiana demana una nova presa de consciència i unes concrecions que ajudin a fer palès el que hem rebut com a do. La fraternitat no és una bella paraula per a pronunciar-la, sinó una manera de ser, de relacionar-nos entre nosaltres. A més, en aquest moment intens d'evangelització, la fraternitat és el primer testimoni que haurien de veure entre nosaltres els qui se'ns acosten cercant l'esperança i el sentit de la seva existència. En l'assemblea sinodal va ressonar amb força aquesta necessitat, recollida en un decret: «Que es prengui consciència que la primera norma per a l'evangelització és el testimoni de fraternitat entre els membres de les parròquies i de les comuni-

tats —“Mireu-los com s'estimen”, deien els coetanis dels primers cristians—. L'escàndol de la divisió i la crítica destructiva són un contratestimoni que dificulta la fe en el cor dels petits i pobres» (núm. 66).

Tots els qui formem les parròquies i comunitats —començant pels pastors i els membres dels consells pastorals— hem de fer un esforç, doncs, per afavorir tot allò que fomenti la fraternitat, mitjançant les trobades i altres activitats que ajudin al coneixement mutu i a les relacions basades en la caritat, el respecte, l'agraïment i el perdó. No és possible que els qui celebrem l'Eucaristia junts siguem uns desconeguts els uns dels altres. Seria molt trist que algú dels qui formen la nostra comunitat estigués malalt o en necessitat i la resta no ens n'adonéssim. Hem de lluitar, en definitiva, per ser comunitats fraternals, gèrmens de germanor en la nostra societat.

